

PINCELLADES

Notes de viatge

Viatjavem amb l'express de Madrid. M'havia llevat dejorn amb una impaciència ben infantívola i em complavia en mirar com les herbes dels marges de Castella, socarrades pel fret, volien enlluernar-me amb el seu vestit de gebra. Era un d'aquests dies clar d'hivern en els que sembla que la terra begui en el sol i en la graçada aquella fecunditat prodigiosa que més tard la farà hermosa i bona.

La planúria era inmensa i deserta; sols al lluny hom podia endevinar unes muntanyes qu'el sol eixent recobria d'un polsim d'or.

En mí glatia la gran curiositat del primer viatge, i a voltes em semblava qu'era el meu propi desitg qu'encarnat en aquell monstre de fer, m'arrossegava vers un món totalment desconegut.

Molts, al arribar aquí, es desferien en lamentacions plorant aquesta dolça tafaneria perduda. Jo soc més vulgar que tot això: be es veritat que gran part de les meves falteres han anat quedant defraudades, més, malgrat això, (i potser per això) no'm puc estar de veurer caires nous a les coses, i dono gràcies a Déu d'aquesta mercé, com també de la felicitat, sempre renovada, de considerar en cada semblant meu, un món ple de novetats i misteris.

Ara perdoneu aquest esplai i llarc paréntessi qu'ha brotat espontàniament davant la vostra benevolença.

Un xiulet del tren, un arbrer sense fulles, un teuladet fumant i un bon senyor amb la gorra galonejada; total: una estació, la darrera.

Tots els matiners estaven arrengrerats davant les finestres, més per sentir l'oreig del matí, que per afalagar la nostra curiositat o sentit artístic.

Ara no sabia explicar-me cóm fou; obra d'un moment sens dubte, puig qu'el tren, malgrat ralentir sa marxa, no s'aturà a dita estació.

D'un grup de marrecs estripats i carabruts que jugaven per l'andana, en sortí una veu desafinada que deia, bo i assenyalant a un jove que s'esqueia al meu costat: "Mia

tú Trini, que seño tan empingorotao". Tots els que allí estavem ens girarem sobtadament vers l'al·ludit i més de vint i quatre ulls el resseguiren de cap a peus.

Fou aleshores qu'ens adonarem del seu sobretot més clar que tots els demés, de l'armilla bon xic massa fantasiosa, de mil petits detalls que, ben mirat, l'hi donaven un aspecte embafador de "niño bien".

I tot això fou precís qu'ens ho mostrés un marrec criat entremig de terrossos, de calces i camisa estripades, que deixaven veurer retalls de la polsosa morenor de ses carns verges. Nosaltres, habitants de les grans ciutats, res, res hauriem reparat. La monotonia de la nostra vida—tan rodejada de sobretots clars i armilles a quadres—ens posa uns mirallets als ulls per a que tot ho vegem del mateix color.

I jo, altre cop en la solitud del meu "sleeping" pensava amb enveja en aquell noieta de vuit anys, que no tenia que pagar una vida molla i frévola, amb el sacrifici de la seva sensibilitat observadora.

.....

I el tren entretant avançava vers l'altra gran ciutat, vers la monotonia i l'atuiment...

El poblet de Castella anava esfumant-se i perdent-se, i el paisatge llis i berrós m'amarrava l'ànima de malenconia.

Kindnessfull.

¡SON LOCOS!

¡Son locos! És la exclamació que suena a menudo en labios de algún que otro ex gobernante del antiguo régimen, cuando ven que van realizándose en villas y ciudades lo que ellos llaman locuras y no son otra cosa que las mejoras que se realizan y pueden palpase.

¡Son locos!... dicen, porque en sus buenos tiempos de triste recuerdo administrativo, no hicieron en favor del pueblo otra cosa que favorecer para sus fines, algún que otro amigo político, y equiparar ingresos y gastos, y esto sólo sucedía cuando había según ellos buena administración, sin hacer por sus administrados durante largos años y años, la más mínima demostración